
Pro čest a lásku

Victoria Cornwall

„**D**oufám, že ho už nevidím.“
Při Gracině prohlášení zvedla matka oči od šití a překousla nit. Ten zvuk vrátil Grace do dětství, k rodinným večerům stráveným u praskajícího krbu, kdy matka při práci vyprávěla příběhy. Tenkrát ještě nepotřebovala brýle. Dokud dokázala bez potíží navléknout do jehly nit, odmítala je. Až nakonec přece jen podlehla otcovu přesvědčování. Brýle neodmítala kvůli zbytečnému vydávání peněz, jak se Grace později dověděla od otce, nýbrž ze strachu, že přijde o zrak. Kdysi pracovala jako komorná u slepé aristokratky a nevědomky v sobě vypěstovala strach, že by ji mohlo postihnout stejné neštěstí. Teď si brýle nasazovala automaticky, pokud potřebovala něco přečíst nebo při šití. A když někdo vzbudil její pozornost, upřeně se na něho zadívala přes okraj obroučky. To se stalo právě teď, protože dečino prohlášení znělo poněkud nepřesvědčivě. Jako matka ani nepotřebovala zvětšovací čočky, aby své dítě prokoukla.

Grace se snažila soustředit na záznamy v účetní knize. Na stole se povalovaly účty a faktury a před Grace ležela velká účetní kniha Kellowovy mléčárny. Byla v pevně vazbě, takže se nedala úplně rozevřít a Grace se musela velmi soustředit, aby vepsala cifry čitelně a přesně do patřičných kolonek. Když asi po minutě pozvedla zrak, zjistila, že ji matka nepřestává pozorovat.

„Nechali jsme je obdivovat krajinu, ačkoli upřímně nechápu, proč si k výletu vybrali zrovna takové místo,“ prohodila Grace a zachmuřeně studovala jednu fakturu. „Charling si účtuje víc než minulý měsíc. Jestli bude dál zdražovat, měli bychom hledat jiného dodavatele.“

Matka se vrátila k šití. „Za dva roky zvedl cenu poprvé. Je spolehlivý, jen mu v poslední době nějak nepřeje štěstí, proto musel zvednout ceny. Raději

zaplatím pár pencí navíc, než abych kupovala u nespolehlivého dodavatele mizerné zboží.“

V tom Grace s matkou souhlasila. Okolí mělo dojem, že celý podnik vede otec. Sice to byla pravda, ale podniku se dařilo především matčinou zásluhou. „Uvažuje rozumně,“ říkával otec a měl pravdu. Není divu, že si matčina úsudek váží ze všech nejvíc. Rodiče jsou záviděníhodně sehraný tým.

Grace se vrátila k účetním záznamům. „Doufám, že ho už neuvídím,“ zamumlala znovu.

Matka odložila šití na klín, sundala brýle a otočila skla proti ohni v krbu. „Říkáš, že pana Danninga nesnášíš,“ prohodila a při tom kapesníčkem leštila skla brýlí, „tak proč o něm pořád mluvíš?“ Pohlédla na dceru. „Netvař se tak vyjeveně. Setkali jste se před dvěma týdny a od té doby se o něm zmiňuješ – přinejmenším o něm cosi huhláš – den co den.“

„To není pravda,“ naježila se Grace.

„Je to pravda.“ Matka se na ni podívala zpod sklopených víček, jak to kdysi měla ve zvyku Gracina učitelka.

Grace sevřela rty a pokračovala v účtování. O panu Taleku Danningovi už neutrousí ani slovo. Matka se mezitím opět vrátila k zašívání a téma bude uzavřeno. V tom se Grace bohužel mylila.

„Proč nesl sestru v náruči?“

Grace si ten obraz živě vybavila. Tenkrát položila tomu arogantnímu muži tutéž otázku a trvalo celou věčnost, než odpověděl. Ještě teď cítí to horko ve tváři, když se zadíval na ucouraný lem její sukně, než odpověděl.

„Prý aby si neušpinila šaty,“ odfrkla posměšně.

„Takže z ohleduplnosti,“ pokývla matka hlavou. Podívala se udiveně na dceru, která hlasitě potáhla.

„Máš rýmu?“

Grace zavrtěla hlavou.

„Aha... Nevěřila jsi mi, že? Zvláštní. Otcí je sympatický.“

Grace rázně zaklapla účetní knihu a narovnala ztuhlá záda. Cítila potřebu nadýchat se čerstvého vzduchu. „Dokončím to zítra a k tomu udělám i mzdy,“ řekla.

Matka se zamračila. „Nejsi ve své kůži. Co se děje?“

To popravdě řečeno nevěděla ani Grace. Byla nervózní, ale to bývala i dřív. Zneklidňovalo ji něco jiného – cítila se nespokojená sama se sebou. A tak jen pokrčila rameny jako malá holka.

„Vím, co tě trápí,“ pokračovala matka. Vybrala z košíku cívku nití s vhodnou barvou. „Ráda by ses usadila a založila vlastní rodinu. Je to přirozené, Grace. Já jsem byla v pětadvaceti už vdaná a ty jsi byla na světě.“

Grace se zděsila. „Nechci se vdávat! Navíc v širokém okolí není nikdo, kdo by mě zaujal. A mlékárna mě potřebuje.“

„Samozřejmě že se chceš vdát. Každá touží po rodině. Je to přirozené.“ Matka otočila ouško jehly proti světlu a jedním tahem jí provlékla nit. „Vím, nemáš to jednoduché. Jako dcera majitele Kellowovy mlékárny budeš těžko hledat vhodnou partii. Hodně bohatí se na nás dívají spatra a hodně chudý muž nenajde odvahu se ti dvořit. Obávám se, že jsi příležitost ke vdavkám už promeškala.“

„Měla jsem nabídky, ale zatím jsem nenašla muže, kterého bych si chtěla vzít,“ prozradila Grace.

„Nabídky k sňatku?“ podivila se matka.

„Tak to nemyslím. Chci říct, že muži o mě mají zájem, jenže já nemám zájem o ně,“ povzdechla si Grace. „Přeju si manželství, jako je to vaše. Nechci jen učinit povinnosti zadost a po zbytek života urovnávat nesváry. Podívejte se na ten starý pár ve vesnici – nemůžou se jeden na druhého ani podívat.“

Matka odvinula a napnula v jehle potřebnou délku nití. „Každé manželství je jiné, Grace. Začínají různě a taky tak končí. Ani já jsem nemilovala tvého otce na první pohled.“

„Ale to netrvalo dlouho.“

„Nějaký čas ano.“ Matka postřehla dceřin udivený výraz. „Otec neměl zrovna nejlepší pověst. Lidé se ho báli.“

„Šlo jen o drby, ne?“

„No, řekněme, že ve škole platil za rváče.“

„Otec a rváč? Tomu nevěřím,“ žasla Grace. „Vždyť je vyrovnaný a klidás.“

„Teď ano,“ přikývla matka. „Až po čase jsem mu začala důvěřovat.“

„Pak jste se vzali a narodila jsem se já.“

Matka se usmála. „Ano. A narodila ses ty,“ opakovala rozšafně.

„Vloni jsem si několikrát vyšla s Alfrédem,“ svěřila se Grace.

„S tím kovářem, co se vrátil do vesnice? To ses nepochlubila.“ Matka nevypadala nadvakrát nadšeně.

„Nic z toho nebylo.“

Matka se ušklíbla. „Alfréd není partie pro tebe. Přeju si, aby ses provdala, ale ne za ledakoho.“

„Nespěchám na sňatek. Navíc mě potřebujete – kdo by dělal účetnictví?“

Matka odložila šití na klín. „Milujeme tě, Grace, a rádi tě máme doma. Hodně nám pomáháš. Na druhé straně... Než jsi dospěla, poradili jsme si, a až se rozhodneš odejít, taky to zvládneme,“ ujistila ji matka. „A neušklíbej se. Já jen říkám, že jestli se objeví muž, o něhož budeš mít zájem, nebudeme ti bránit. V poslední době jsi stále neklidnější a méně spolehlivá. Hodiny trávíš bloumáním po kopcích nebo kdoví kde. Scházíš se s někým?“ zeptala se matka přímo.

„Ne!“ vykřikla Grace. Připomněla si Alfréda. Jejich rozchod nesl těžce a celé měsíce otravoval, aby se k němu vrátila. Před rodiči to tajila, protože by si s Alfrédem promluvili. Nepříjemná zkušenost Grace nadobro odradila od navazování známostí. Pocit zklamání a rozladění ji postavil na nohy. Zavržení židle vytrhlo matku od práce; upřela na Grace udivený pohled.

„Asi se půjdu projít,“ oznámila Grace. „Nevadí, když dokončím účtování jindy?“ Matka zamýšleně kroutila hlavou a nespouštěla z dcery zrak. Grace se nejistě pousmála a chvatně vyšla z pokoje. Až po dlouhé chvíli, když se jí podařilo zavrhnout myšlenky na arogantního pana Danninga, si uvědomila, že nechala matku sedět u stolu plného lejster a nedodělané práce. To by si ještě nedávno nedovolila – obvykle byla velice pečlivá a pozorná. Za její roztržitost může Talek Danning.

Grace se rozhlédla. Vyšla z domu bez konkrétního cíle a nyní dospěla na křižovatku a odolávala pokušení pokračovat – jako už bezpočtukrát – jediným směrem. Dnes ji to k tomu místu lákalo ještě silněji, jako by ji tam něco táhlo na neviditelné niti. Na tom místě uspokojila zvědavost, a přece toužila dovést se tam víc. A tak se právě dnes vydala energickým krokem k budově v dálce.

Šlechtická usedlost Bosvenna Manor, matčin bývalý domov, přivítala Grace obvyklým tichem. Opuštěná čekala, až se v ní opět někdo usadí, zamíluje si ji a okna budou večer teple zářit. Okolní pozemky byly dávno prodané, kdežto opuštěný park a zahrady zůstaly v moci matky přírody. Pouze dům si uchoval historickou podobu, majestátnost a romantickou tajemnost a Grace sem od dětství opakovaně vábil.

Atmosféra výstavného šedivého sídla s vysokými okny a přístavbami obrostlého břechtanem Grace pokaždé přiměla zapomenout na obvyčejnost a každodenní povinnosti. Usedlost ji začala zajímat ode dne, kdy zjistila, že tam kdysi matka, než se zamilovala do otce a provdala se za něho, pracovala jako komorná. Byla to vzácná informace, protože matka o své minulosti mluvila málokdy, dokonce zakázala Grace vkročit na pozemek sídla. Nicméně zákazy zvědavou Grace neodradily od návštěv zahrady, kde mohla fantazírovat o matčině životě za svobodna a objevovat zašlou krásu. Kdysi se ptala otce, proč matka odmítá vyprávět o době strávené v Bosvenna Manoru. Otec dceru odbyl s tím, že to pro matku nebyly dobré časy. Ta odpověď měla naznačit, aby Grace dále nevyzvíдалa. Záhada matčina minulého života tak zanechala ve vědomí dívky nepřekročitelnou propast. Jako dítě si ji vyplnila vlastními bohatými představami. Dokonce ji napadlo, zda matka není šlechtična, která unikla rodovým povinnostem a izolaci, aby mohla žít s otcem obvyčejný, ale svobodný život.

Děti mají odjakživa bohatou představivost, proto bylo pro Grace snadné doplnit onen neznámý úsek matčina života. Stejnou záhadu představoval i otec – ten byl na vyprávění o svém dětství, než přišel do Cornwallu, stejně skoupý. „Můj život začal zde, když jsem poznal Zachariáše a Amy,“ prozradil jednou. „Poznali, že nejsem zlý, a přijali mě za syna. To přežívání předtím se nedalo nazvat životem a nemám chuť o něm mluvit.“

Grace došla k sídlu. Ačkoli sem za svůj život zašla mnohokrát, nikdy se neodvážila dovnitř. Někdy v době, kdy matka odtud odešla, se dům prodal, ale rodinná tragédie znemožnila novým majitelům se sem nastěhovat. Proto je už pětadvacet let opuštěný. Proslýchá se, že majitel dokonce již zemřel. Na děti žijící v Londýně tak padl nevděčný úkol rozhodnout, co s nemovitostí. Cornwall je od Londýna daleko, proto se sídlu nejspíš opět prodá. A novým vlastníkům, ať už to bude kdokoli, jistě nebude po chuti, kdyby se na jejich pozemku producírovala cizí osoba s tím, že tu kdysi sloužila její matka. Grace zesmutněla při představě, že její procházky zahradami brzy skončí. Náhle ji cosi ponouklo zkusit se dostat dovnitř a prohlédnout si, kde matka pracovala, jedla, spala. Při obchůzce domu našla rozbité okno do jedné z hlavních kuchyní. Nemotorně se prosoukala dovnitř.

Nacházela se patrně v mlékárně, protože zde bylo chladno a okna vedla na sever; uprostřed stál velký mramorový pracovní pult. Toto byl začátek průzkumné výpravy opuštěným sídlem. Grace prošla prázdné spižírny, dvě

velké kuchyně a úzkou tmavou chodbou se dostala do hlavní haly. Po širokém schodišti pokračovala do elegantních předpokojů a rozlehlé jídelny. Všechny místnosti vypadaly v podstatě stejně, protože je neodlišovalo vybavení nábytkem, stěny nezdobily obrazy. Především zde chyběli obyvatelé, kteří by prostoru vdechli život. Grace se pohybovala po domě déle než hodinu. Dotýkala se zárubní s oprýskanou barvou, představovala si, jaké obrazy asi kdysi visely na stěnách s vybledlými tapetami. Každý pokoj oživila alespoň ve fantazii. Vykouzila velkolepé bály, opulentní večere, služebnictvo tiše spěchalo chodbami plnit své povinnosti. Ty scény byly tak skutečné, že slyšela šustění nákladných rób, klavírní hudbu a tiché hlasy lokajů, když mimo dohled Brockenshawových udělovali sloužícím rozkazy.

Během prohlídky narazila Grace na jediný obraz rodiny, u níž matka kdysi sloužila. Stál v jednom pokoji na zemi opřený o stěnu, jako by ho někdo sundal ze zdi, ale zapomněl odnést. Podle tapet a zašlé výzdoby Grace soudila, že býval ložnicí madam Brockenshawové. V rohu obrazu bylo její jméno potvrzující, že mladá elegantní dáma s bohatými kaštanovými vlasy ozdobenými hřebeny s drahokamy odpovídajícími jejímu společenskému postavení byla paní Brockenshawová. Grace žasla nad komplikovaným účesem, který se dal považovat za umělecké dílo. Každý pramen byl pečlivě uhlazený, až se měděně leskl, stočený do složité lokny a ozdobený drahokamem.

„Máme stejnou barvu vlasů...“ pronesla nahlas a prsty si pročísla husté kaštanové vlasy s rudým odstínem. Upoutaly ji rty ženy na obraze. „Dokonce stejný tvar rtů...“ usmála se. „Kdybych byla stejně bohatá jako vy, jedna druhé bychom se velice podobaly.“

Zahleděla se ženě do očí, jako by čekala, co odpoví. Ta se na ni dívala pohledem z dávné minulosti. Kdyby nebyla uvězněná v čase tahy štětce na plátně, jistě by promluvila. Čím to je, že historické portréty člověka tak rozesmutní... Grace opatrně postavila obraz na místo, vzdechla a obrátila se k odchodu. Zajímá ji matčin život, nikoli její zaměstnavatelka.

Úzké zadní schodiště konečně dovedlo Grace do ubytovacích prostor pro služebnictvo. Byla si jistá, že matčin pokoj pozná, protože komorné mají privilegium – nesdílejí ložnici s jinou služebnou.

V prvním patře vedlo z chodby bez oken několik zavřených dveří. Grace jedny po druhých otevřela. Za předposledními se skrýval sklad starých židlí, dětských kočárků, bylo zde i proutěné křeslo na kolečkách, které evidentně

pamatovalo lepší časy. Grace se obrátila k protějším dveřím, a sotva je otevřela, věděla, že tenhle pokoj patřil matce.

Byl stejně velký jako ostatní, nacházela se zde však pouze jedna postel. Grace čekala, že bude prázdný, zdálo se však, že na něho při chvatném stěhování zapomněli. Na dveřích šatníku stále visely šaty pokryté šedou vrstvou prachu. Stejnokroj komorné... Na vzorně ustlané posteli ležel krajkový čepiček a vyšívání polštář. U stěny stál pár zvláštních dřeváků – ženy je kdysi nazouvaly na střevíce, aby si je neničily. Grace si nedovedla představit, jak v těch těžkopádných, nepraktických bagančatech mohla matka vůbec chodit. Naštěstí se už mnoho let nenosí.

Gracin zrak upoutal vyšívání obrázků na stěně. Opatrně přistoupila blíž... Srdce se jí zastavilo. Přestože byl zaprášený a částečně zničený plísní, vybledlé iniciály úhledně vyšité v dolním rohu byly ještě čitelné. Ano, tohle je stoprocentně matčin pokoj. Proč jen si tak úzkostně hlídá svou minulost? Grace zavřela oči. Představila si, jak matka vyšívá při světle svíčky a těší se na příští setkání s milým, na vášnivé polibky, objetí a sliby.

Ze zdola se ozval hluk...

Kroky? Grace zatrnulo.

A hlas? Je to mužský hlas? Vyběhla na chodbu a zmateně se rozhlížela, kudy by mohla utéct. Nesmí ji tady najít. Jednak vstoupila do cizího domu, a kromě toho porušila zákaz rodičů. Kudy zmizet?

Sotva Talek přijel k Bosvenna Manoru, věděl, že sídlo není pro něho. Zpočátku ho zaujalo, že se nachází nedaleko Bodmin Mooru. Inzerát vychvaloval nádhernou přírodní scenérii a výhled. Výhled, po jakém Amélie tak toužila. Stačil letmý pohled, a bylo jasné, že skutečnost má k superlativům v inzerátu neskonale daleko. Jediným kladem je rozlehlá, ačkoli příšerně zanedbaná zahrada.

Fascinující výhledy nejsou důvodem ke koupi. Sídlo se nachází několik kilometrů od Talekova podniku a uvést dům do stavu obyvatelnosti by stálo celé jmění – dřevěné okapy, rozbitá okna, poškozená část střechy...

Ještě nestačil vystoupit z bryčky, a už mu běžel v ústrety pan Headway, realitní makléř. Obloustlý chlapík sršící energií byl o něco mladší než Talek, ale pleš mu přidávala na věku. Vyhlička na dobrý obchod ho evidentně radostně rozrušila. Původně Talek nemínil plýtvat časem ve spo-

lečnosti pana Headwaye, ze slušnosti ho však nechtěl zklamat. Konec konců nebyla makléřova chyba, že majitel popis nemovitosti tak přehnal. Talek považoval za nezdvorné neumožnit tomuhle chlapíkovi procvičit profesní dovednosti.

Uvnitř domu to nevypadalo o nic lépe. Pach plísně a vlhkosti přesto Taleka neodradily, aby se tu porozhlédl. Pan Headway byl stále nervóznější, což dávalo naději, že se prohlídka odbude v co nejkratším čase. Talek makléře poslušně následoval. Několikrát se mu zdálo, že v patře, přímo nad jeho hlavou, zaskřípala podlaha a bylo slyšet chvatné cupitání. Možná hlodavec, prolétlo mu hlavou, ale dál nevěnoval zvukům pozornost. Dům je starý a prázdný, tím pádem ideální pro hnízdění všemožné havěti.

Za další nevýhodu považoval schodiště. Na jeho vkus příliš opulentní – a vlastně k čemu schodiště? Na co, proboha, myslel, když si ten dům vybíral? Podlehl vlastní marnivosti nebo sestřinu okouzlení vřesovišti? Trpělivost ho opustila nadobro, jakmile pan Headway navrhl prohlídku křídla, kde se nacházely pokoje služebnictva. Nač marnit čas, když nemovitost nemá v úmyslu koupit?

Pan Headway se nervózně zasmál; nad horním rtem se mu perlil pot. Zastavili se na chodbě v prvním patře, před otevřenými dveřmi jednoho pokoje.

„Pochopitelně to není nezbytné,“ naznačil pokornou úklonou hlavy, aby dal najevo pochopení, že džentlmena pokoje služebných nezajímají. „Snad... Bylo mi řečeno, že vás zaujala zdejší krajina. Výhled z tohoto okna stojí za to.“ Pokynul klientovi do místnosti, jež kdysi patrně sloužila jako pracovna. Nebýt velkého okna obráceného k jihu, pohltily by prázdné vestavné regály všechno denní světlo. Pan Headway přešlapoval jako štěně neodokřivené ve snaze potěšit páníčka. Talek přikývl a vešel dovnitř.

Makléř dychtivě sledoval, jak klient kráčí k oknu. „Velkolepé, vidíte?“

Talekovi nezbylo než v duchu souhlasit, ačkoli se z okna naskýtal jen výhled na zarostlou zahradu a park. Zasmušile hleděl z okna. Co by na to řekla sestra? Ech, na tom vlastně nesejde. Zvelebit tohle místo by stálo spoustu času a peněz, a tolik nehodlá investovat.

Koutkem oka zahlédl, že se závěs po straně lehce pohnul. Nebo se mu to zdálo? Ten pohyb byl tak nepatrný... Možná průvan... Jeho technická mysl byla přivyklá zjišťovat příčiny a hledat řešení. Zvedl hlavu a pozorně si prohlížel rám okna, když ho vyrušil pan Headway.

„Většina pozemků je už hodně let prodaná, jen jsem zapomněl proč. Možná kvůli dluhům nebo rodinu postihla tragédie... Snad si vzpomenu. Je něco v nepořádku, pane Danningu?“

„Odněkud sem táhne.“

Makléř se nervózně rozesmál. „Průvan není v těchhle starých domech nic výjimečného. Půjďme?“

Talek zavrtěl hlavou. „Komu pozemky teď patří?“ zeptal se.

„Některé koupila Kellowova mlékárna. Využívá je jako pastviny. Pojďme, pane Danningu, ukážu vám uváděcí salon se dvěma nádhernými krby,“ pobídl pan Headway Taleka, ten se však neměl k odchodu. Proč sem vůbec chodil? Jako by neměl doma co dělat. Navíc ani v nejmenším netouží žít poblíž té nazrzlé osoby z vřesovišť. Závěs se opět sotva znatelně pohnul. Tentokrát si Talek byl jistý, že nikoli průvanem. Přimhouřil oči... Poprvé si všiml tmavého stínu za bohatým řasením. Natáhl ruku a zvolna odhrnul látku stranou. Setkal se s vyděšeným pohledem Grace Kellowové.

„Jdete, pane Danningu?“ volal z chodby makléř.

Slečna Kellowová strnula, jako by před sebou spatřila děsivý přelud. Talek pochopil, že tím děsivým přeludem není nikdo jiný než on. Pan Headway na něho znovu zavolal a on odpověděl příkřeji, než zamýšlel.

„Ne, pane Headwayi, ještě nejdu.“ Co má udělat? Odhalit tu ženu jako vetřelce, nebo předstírat, že ji neviděl? Dotěrný makléř se vrátil.

„Rád byste si ještě něco prohlédl, pane Danningu?“ zeptal se ze dveří a nervózně si mnul ruce.

„Ne,“ odpověděl Talek a spustil závěs dřív, než mohl pan Headway vetřelce spatřit. Pak se pomalu obrátil. „Není zde nic, co by mě obzvlášť zaujalo,“ pronesl důrazně, aby makléř pochopil. „Nehodlám vás déle zdržovat.“ Za zády uslyšel tiché syknutí, jak slečna Kellowová zatajila dech. Neohlédl se. Rozhodně vykrácel z místnosti a zamířil ke schodišti. Rychle seběhl do přízemí, pan Headway za ním. V duchu si zlořečil, jaký byl blázen, že si přijel nemovitost prohlédnout. Namlouval si, že kvůli krásné krajině, jenže teď se zděsil, že si slečna Kellowová může jeho návštěvu vyložit jinak. Už ji vidí, jak přiběhne domů a bez dechu vypráví otci, s kým se potkala. „Proč se ctihodný džentlmen, jehož domov a podnik jsou odtud tak daleko, zajímá o naše pozemky?“ řekne. „Chce mě lépe poznat, tati! Zajímám ho!“ Při té představě Talek zoufale zasténal. Ohbí schodiště zdolal ještě rychleji. Slečna se pochopitelně mylí, mudroval v duchu. Nicméně, navzdory

nutkání co nejrychleji odtud zmizet neochotně přiznal, že se v něm při pohledu na dívku cosi pohnulo. Nejspíš se lekl. Nechápal, proč by ho opětovné setkání – navíc v tak neobvyklé situaci – potěšilo, když mu byla od prvního pohledu nesympatická. Ale... Nepřijel sem, třeba i nevědomky, přece jen kvůli ní? Zamračil se. Protáhl krok, aby už byl ze dveří. Hezká tvář ženy, kterou ani neznal, ho motivovala k návštěvě nemovitosti? To by musel být vážně blázen. „Nesmysl,“ bručel pod nosem. Snad i ona to vidí stejně. Škoda že nemá možnost vyložit jí pravé pohnutky návštěvy sídla. Na druhé straně by ji utvrdil v podezření, že to tak není, a ze sebe udělal domýšlivého hlupáka. Už při prvním setkání tak působil a nehodlá se opakovat.

U dveří se zastavil a podíval se ke stropu, jako by chtěl znovu nahlédnout do místnosti, z níž právě utekl. Nebyl na to šokující setkání připravený. Kdo ví, co si slečna Kellowová o něm myslí. Když se teď definitivně rozhodl upustit od koupi sídla, není důvod, proč by se měli ještě někdy setkat – záměrně či náhodou.

Pana Headwaye klientův úmysl okamžitě odjet poněkud zaskočil a zmátl. Doprovodil ho k bryčce, počkal, až se usadí, a pospíšil si s ujištěním, že brzy jistě najde v okolí lepší nemovitost. Talek se vyjádřil, že to není nutné, protože ztratil zájem investovat do nemovitosti. Poté se pokývnutím hlavy rozloučil. Bryčka se rozjela a on si blahopřál, že odolal pokušení ohlédnout se k oknu v prvním patře. Pohodlně se uvelebil přesvědčený, že na vylekanou slečnu Kellowovou brzy zapomene.

Přeložila Božena Chovancová